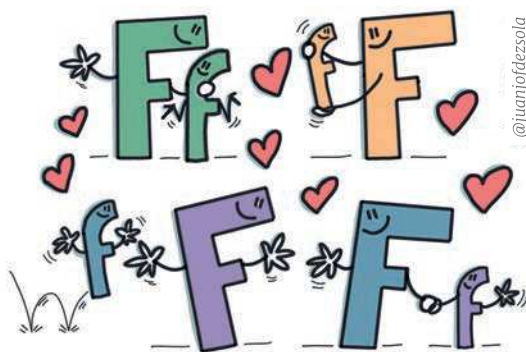

SALVADOR MANICH BOU

President del Centre de
Preparació al Matrimoni

FAMÍLIA, ESSLÉSIA DOMÈSTICA

L'obertura social de la família cristiana

Hi ha un ventall molt ampli de coses a fer començant per predicar amb l'exemple

A partir del Vaticà II hem anat aprenent el lloc central del laïcat en el conjunt de la missió de l'Església en el nostre món. Cal fer un nou pas; fer-se càrrec del lloc decisiu de les comunitats familiars cristianes en l'experiència viscuda de l'obertura al bé social.

Les famílies que volen viure com una petita comunitat de fe i amor reben la pressió de la societat, que avantposa els valors utilitaristes als valors humans (*Amoris laetitia*, 36). Algunes famílies viuen aquesta pressió com una amenaça que les duu a tancar-se dins del seu clan, tot creant una barrera no transpirable amb l'entorn. Si bé aquesta reacció és comprensible, no és precisament el projecte de família que es desprèn del missatge evangèlic (*Fent Camí amb les parelles*, p. 181). Una societat de clans esdevé una societat injusta, en peu de

guerra permanent.

La família cristiana està cridada a obrir-se a la societat (FCP, p. 186). A ser un exemple de com es pot viure servint i cuidant els altres, el diferent, el més feble, el marginat. Aquesta actitud de donació té la seva dificultat, cal que maduri dins de la família (*Amor de parella, Catalunya Cristiana*, n. 2274). Necessita un espai de repòs, de pregària, de recuperació de forces, on poder curar les ferides que, a vegades, es pateixen precisament en oferir aquest servei. Jesucrist, a través de l'Església, ens dona eines i ajuda els pares per fer de les famílies aquests boxs; que ens permetin participar en aquesta cursa arriscada però emocionant, en la millor de les condicions possibles.

Saber aportar a la societat és un aprenentatge que cal transmetre als fills. Hi ha un ventall molt ampli de coses a fer començant per predicar

amb l'exemple. No criticant ni jutjant destructivament els altres davant dels fills, simplement perquè no ens cauen bé. Sabent veure les coses bones dels altres. També ens podem fer acompanyar en alguna de les moltes activitats de voluntariat que hi ha. Com a pares també podem prestar algun servei més compromès: a la parròquia, a l'escola dels fills, en associacions, al barri. Fent-ho amb naturalitat, els fills aprendran a tenir una actitud positiva vers l'obertura i arribat el moment ells també hi voldran col·laborar.

Com els bons entrenadors però, els pares hem d'ensenyar als fills a mesurar les forces. A no descuidar la formació intel·lectual, física, d'amistats, de grups de reflexió i de fe. A no fer les coses abans de temps i a saber donar en cada moment en la mesura de les possibilitats de cadascú (AL, 276). ■